

Rannall' vetten päilyvään huokaa yksin puu alla varjojen häilyvään hopeisna kuin kuu. Lehdet hehkuin hopeaa paju kurottaa kohti kuuta kopeaa, sen kasvaa kalpeaa. Hoikka paju hopeinen on kuin tyttö sorja, varreltansa voimainen kuin nuori poika norja. Oksillaan se kajoaa veden tyynen pintaan, jolloin kuva hajoaa maaäidin kovan kintaan. Ja yksin paju seisoo rannall' sinivuon, mietteinensä katsoo yli peilin tuon.